

Китоби Дониёл — Рақами чилум

Павлус

Jeff Pippenger

2024-01-04

Боби якуми китоби Дониёл, вақте ки бар боби чоруми Дониёл мутобик гузошта мешавад, таърихи фариштаи якум ва дуҷумро аз соли 1798 то 1844 таҷассум мекунад. Дар он таърих китоби Дониёл кушода шуд, ва он қисми кушодашуда бобҳои ҳафтум, ҳаштум ва нӯҳум буданд. «Сатр бар сатр» — бобҳои якум, чорум ва сипас аз ҳафтум то нӯҳум — таърихи ҳаракати Миллери фариштаи якумро ба тасвир меоранд.

Дар он таърих (1798 то 1844), ҳақоиқи бунёдии Адвентизм муқаррар карда шуданд, ва он ҳақоик дар ниҳоят бар рӯи харитаи пешоҳангони соли 1843 таҷассум ёфтанд. Сурати Набукаднесар аз боби дуҷуми Дониёл дар он харита ҳаст. Рӯёҳои Дониёл ҳафт ва ҳашт дар он харита ҳастанд. «Ҳамешагӣ»-и боби ҳашт, ҳамчунин «ҳафт замон»-и Ибодат 26, дар он муаррифӣ шудаанд. Се «Вой»-и Ислом, чунон ки дар Ваҳй боби нӯҳ нишон дода шудаанд, дар он ҷо ҳастанд. Худо борҳо пешакӣ ҳушдор дода буд, ки он ҳақоиқи бунёдӣ мавриди ҳамла қарор хоҳанд гирифт.

«Бигзор онҳое ки чун посбонони Худо бар деворҳои Сион меистанд, мардоне бошанд, ки хатарҳоро пеш аз мардум бубинанд,—мардоне ки тавонанд миёни ҳақиқат ва хатогӣ, адолат ва беадолатӣ фарқ гузоранд.

«Ҳушдор дода шудааст: Ҳеч чиз набояд роҳ дода шавад, ки пояи имонеро, ки мо аз замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омадааст, бар он бино карда истодаем, ба ташвиш оварад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт инчониб ман дар назди ҷаҳон истодаам, ба нуре ки Худо ба мо додааст, содиқ мондаам. Мо ният надорем, ки пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои ҷиддӣ Худовандро меҷустем ва дар ҷустуҷӯи нур будем. Оё шумо фикр мекунед, ки ман метавонам аз нуре ки Худо ба ман додааст, даст кашам? Он бояд мисли Санги Абадҳо бошад. Он аз замоне ки ба ман дода шуд, пайваста маро роҳнамоӣ кардааст». Review and Herald, April 14, 1903.

Кори шахсе, ки ҳасуи ғуборрӯбро ба кор мебарад, яъне коре ки бояд бо иштироки қавми рӯзҳои охири Худо анҷом дода шавад, инчунин аз ҷониби Ишаё тасвир шудааст, ҳангоме ки ӯ қавми рӯзҳои охир ва кореро, ки онҳо барои анҷом додани он даъват шудаанд, муайян менамояд, зеро таҳкурсии пеш аз фаро расидани рӯзҳои охир маҳкум шуда буд, ки зери хатогӣ дафн гардад.

Ва аз ту касоне хоҳанд буд, ки вайронаҳои қадимиرو бино мекунанд; ту бунёдҳои наслҳои бисёрро барпо хоҳӣ намуд; ва туро хоҳанд хонд: Таъмиркунандаи раҳна, Барқароркунандаи роҳҳо барои иқомат. Ишаё 58:12.

«Харобаҳои қадима» ба ҳақиқатҳои таълимие ишора мекунад, ки ба ду қувваи вайронгар — бутпарастӣ ва папагарӣ — вобастаанд. Пайдарпай омадани ин ду қувваи вайронгар, яъне бутпарастӣ ва пас аз он папагарӣ, ҳамон асосе буд, ки Уилям Миллер онро барои чорчӯби ҳар як нубуввате, ки пешниҳод менамуд, ба кор мебурд.

Ва вайронаҳои куҳанро бино хоҳанд кард, харобаҳои пешинаро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои валангорро, харобаҳои наслҳои бисёрро, аз нав обод хоҳанд сохт. Ишаё 61:4.

Сохтори нубувват, ки ҳамчун чаҳорчӯба тасвир шудааст, таърих ва муносибати он ду кудрат мебошад. «Роҳҳоро барои маскун шудан барқарор намудан» — ин барқарорсозии чаҳорчӯбаи Миллер аст, ки дар ҳоби ӯ бо кори марди ҳасрӯб ба тасвир оварда шуда буд. Ишаё аз намунаи таърихи Эбро ва онҳое ки аз Бобил бозгаштанд ва Уршалимро таъмир карданд, истифода бурд, то барқарорсозии вайрониҳои пешинаро муайян намояд.

Аз рӯзҳои падарони худ то имрӯз мо дар гуноҳи азиме будаем; ва барои шароратҳои мо, мо, подшоҳони мо ва коҳинони мо, ба дасти подшоҳони заминҳо таслим шудаем: ба шамшер, ба асирӣ, ба ғорат ва ба расвоии рӯй, чунон ки имрӯз аст. Ва акнун, барои андаке фурсат, аз ҷониби Худованд Худои мо ғайз зоҳир шуд, то барои мо бақияе барои наҷот ёфтан боқӣ монад, ва то ба мо меҳе дар макони муқаддаси Худ бидиҳад, то Худои мо ҷашмони моро равшан гардонад ва дар бандагии мо андаке эҳё ба мо ато намояд. Зеро мо бандгон будем; вале Худои мо моро дар бандагии мо тарк накардааст, балки дар назари подшоҳони Форс марҳамати Худро бар мо дароз кардааст, то ба мо эҳё бахшад, хонаи Худои моро барпо созад, харобаҳои онро таъмир намояд ва дар Яҳудо ва дар Ерусалим ба мо деворе бидиҳад. Эбро 9:7–9.

Эбро ва онҳое ки Ерусалимро таъмир карданд, «бақия»-еро намояндагӣ мекунанд, ки барқароркунандагони роҳҳое ҳастанд, ки дар онҳо сокин шудан мумкин аст; ва онҳо ҳамон қасонеанд, ки ин қорро дар доираи дуои боби бисту шашуми Аҳди Левиён ба анҷом мерасонанд, ки Эбро ба он ишора намуда мегӯяд: «аз айёми падарони мо то имрӯз мо дар гуноҳи бузурге будаем; ва барои шароратҳои мо, мо, подшоҳони мо ва коҳинони мо, ба дасти подшоҳони заминҳо таслим шудаем: ба шамшер, ба асирӣ, ба тороч ва ба хичолати рӯй». Он «рӯз»-е ки ӯ ба он ишора мекунад, ҳамон «рӯз»-ест, ки дар он «бақия»-и рӯзҳои охир роҳҳоро барои сокин шудан барқарор менамояд.

Боқимондаи Эбро ҳамон ду шохиде ҳастанд, ки дар поёни сею ним рӯз эҳё мешаванд ва дуои Левизо бисту шашро, чунон ки Дониёл дар боби нӯҳ нишон медиҳад, ба иҷро мерасонанд. Вақте ки Эбро ва ҳамкоронаш аз асирӣ баргаштанд ва Ерусалимро аз нав бино карданд, онҳо кори барқарор сохтани ҷавохироти Миллерро тимсол мекарданд, ки он кори барқарор намудани ҳақиқатҳои бунёдии Миллер аст. Бинобар ин, фаҳмидани чорчӯбаи кори Миллер аҳамияти асосӣ дорад.

«Хаввориён бар бунёди устувор бино карданд, яъне бар Санги Абадӣ. Ба ин бунёд онҳо сангҳоеро оварданд, ки аз ҷаҳон канда гирифта буданд. Бинокорон бе монеа заҳмат накашиданд. Кори онҳо аз сабаби муқовимати душманони Масеҳ ниҳоят душвор гардонида шуд. Онҳо маҷбур буданд бар зидди таассуб, пешдоварӣ ва нафрати онҳое

мубориза баранд, ки бар бунёди козиб бино мекарданд. Бисёре аз онҳое ки ҳамчун бинокорони калисо меҳнат мекарданд, метавонистанд ба бинокорони девор дар рӯзгори Наҳеми монанд карда шаванд, ки дар бораи онҳо навишта шудааст: “Онҳое ки деворро месохтанд, ва онҳое ки бор мебардоштанд, бо онҳое ки бор мекарданд, ҳар яке бо як дасти худ корро анҷом медод, ва бо дасти дигар силохро нигоҳ медошт.” Наҳеми 4:17». Аъмоли Ҳаввориён, 596.

Дар ҳар ду порчаи китоби Ишаё, амал ин аст, ки бунёдҳо ва харобиҳои наслҳои бисёр барқарор карда шаванд. Ишаё кори рӯҳониеро муайян месозад, ки тавассути кори зоҳирӣ тасвир шуда буд. Бунёдҳо бояд ҳифз карда мешуданд, аммо ба ҷойи ин, оқибат онҳо комилан зери бунёди дурӯғини ҷавохироти қалбакӣ пӯшида шуданд. Онҳое ки Ишаё муайян мекунад, ҳақиқатҳои бунёдии миллериёнро барқарор месозанд, на хиштҳо ва сангҳои айнӣ. Рамзи он ҳақиқатҳо ҷаҳорҷӯбаи Миллер дар бораи ду қудрати харобкунанда аст, ки қудсгоҳ ва лашкарро барои «ҳафт замон» поймол карданд.

Он кори барқарорсозӣ ҳамчун бардоштани «бунёдҳо» ва «вайрониҳои наслҳои бисёр» тасвир шудааст, ва кори нубуввати барқарор кардани ҳақиқатҳои бунёдиро тавассути он усуле ифода менамояд, ки хатти нубувватро бар хатти нубувват меорад, аз ин ҷо андаке ва аз он ҷо андаке. Кори аз нав барқарор намудани бунёдҳо ва вайрониҳо ҳамон кори пешниҳод ва ҳимоя кардани ҳақиқатҳои аслиест, ки дар нақшаҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850 муаррифӣ шудаанд, ва онҳо ду лавҳи боби дуюми Ҳабакқук мебошанд. Ва ин кор бо усули борони охири «хат бар хат» анҷом дода мешавад. Ин кори бозгашт ба роҳҳои қадимаи Ирмиё аст, дар баҳси онҳое ки меҳонанд бунёди қалбакиро, чунон ки бо ҷавохироти дурӯғини хоби Миллер ифода шудааст, устувор нигоҳ доранд.

«Душман мекӯшад, ки фикру зеҳни бародарону хоҳарони моро аз кори омода сохтани кавме, ки дар ин рӯзҳои охир устувор биистанд, ба тарафе дигар бикашонад. Софистриҳои ӯ барои он тарҳрезӣ шудаанд, ки зеҳнхоро аз хатарҳо ва вазифаҳои ин соат дур созанд. Онҳо нурееро, ки Масеҳ аз осмон омад, то барои кавми Худ ба Юҳанно бидиҳад, ҳеҷ мешуморанд. Онҳо таълим медиҳанд, ки манзараҳои, ки акнун дар пеши мост, он қадр аҳаммият надоранд, ки сазовори тавачҷуҳи махсус бошанд. Онҳо ҳақиқати дорои асли осмониро беасар мегардонанд ва кавми Худоро аз таҷрибаи гузаштаи онҳо маҳрум сохта, ба ҷойи он ба онҳо илми козиб медиҳанд.»

«Худованд чунин мегӯяд: Дар роҳҳо биистед, ва бингаред, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он қадам занед». Ирмиё 6:16.

«Ҳеҷ кас кӯшиш накунад, ки бунёдҳои имони моро канда партояд,—он бунёдҳои, ки дар оғози кори мо тавассути омӯзиши дуогӯнаи Калом ва бо ваҳй гузошта шуданд. Бар ин бунёдҳо мо дар тӯли панҷоҳ соли охир бино карда истодаем. Одамон метавонанд гумон кунанд, ки роҳи нави ёфтаанд ва метавонанд аз он чи ки гузошта шудааст, бунёди мустаҳкамтаре гузоранд. Аммо ин фиреби бузург аст. Зеро ҳеҷ кас наметавонад бунёди дигаре гузорад, ҷуз он ки аллакай гузошта шудааст.

«Дар гузашта бисёре ба бунёд кардани имони нав, ба барқарор намудани усулҳои нав даст задаанд. Аммо бинои онҳо чӣ қадар тӯл кашид? Он ба зудӣ фурӯ рехт, зеро бар

Санг бино нашуда буд.

«Оё шогирдони нахустин низ маҷбур набуданд, ки бо гуфтаҳои одамон рӯ ба рӯ шаванд? Оё онҳо намебоист ба назарияҳои козиб гӯш диҳанд ва сипас, баъд аз он ки ҳама корро анҷом доданд, устувор биистанд ва бигӯянд: “Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре бинад, чуз он ки гузошта шудааст”? 1 Қўринтиён 3:11.»

«Пас, мо бояд ибтидои эътимоди худро то ба охир устувор нигоҳ дорем. Суханони пурқувват аз ҷониби Худо ва аз ҷониби Масеҳ ба ин халқ фиристода шудаанд, то онҳоро қадам ба қадам аз ҷаҳон берун оварда, ба нури равшани ҳақиқати ҳозира дароранд. Бо лабоне, ки ба оташи муқаддас ламс ёфтаанд, хизматгориҳои Худо паёмро эълон карданд. Каломии илоҳӣ муҳри худро бар ҳаққонияти ҳақиқате, ки эълон шудааст, гузоштааст». «Шаҳодатҳо», ҷилди 8, саҳ. 296, 297.

«кори тайёр кардани қавме, то дар рӯзҳои охир устувор биистанд», ҳамон корест, ки бо дубуввати Ҳизқиёл дар боби сиюҳафт вобаста аст. Паёме ба воситаи овози Ишаё дар биёбон расонида мешавад, ва паёми аввали Ҳизқиёл онҳоро, ки сеюним рӯз дар кӯчаи шаҳри Садум ва Миср мурда буданд, ҷамъ меоварад. Сипас онҳо дарк мекунанд, ки дар вақти таъхири Матто аз масали даҳ бокира будаанд. Баъд аз он онҳо он даъватро мешунаванд, ки ба Ирмиё дода шуда буд, то гаронбаҳоро аз пастфитрат ҷудо кунад, агар бихоҳанд бозгарданд. Онҳо инчунин дуои Дониёро дар боби нӯҳ ҳамчун ҳақиқати ҳозира дарк мекунанд. Бинобар ин, агар ва вақте ки онҳо бо пазируфтани ва ба ҷо овардани шартҳои Инҷил бозгаштани интиҳоб кунанд, он гоҳ паёми дуҷуми Ҳизқиёлро қабул мекунанд ва бар пойҳои худ ҳамчун лашкари азиме меистанд.

«Кори омода сохтани қавме, то дар рӯзҳои охир устувор биистанд», ба воситаи методологияи борони охир — «сатр бар сатр» — ба анҷом мерасад. Ин кор дар бар мегирад кори барқарор сохтани ҳақиқатҳои Миллеритро, ки дар ҷадвалҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850 муаррифӣ шудаанд. Ин ду ҷадвал ду лавҳаи Ҳабаққуқ мебошанд, ва онҳо бояд бар якдигар гузошта шаванд (сатр бар сатр); ва бо ин амал, он ду ҷадвал ҳақиқатҳои бунёдиери ифода мекунанд, ки бояд дар рӯзҳои охир аз ҷониби марди ҳасуи хок барқарор карда шаванд.

Вақте ки онҳо сатр бар сатр ба ҳам оварда мешаванд, иштибоҳро, ки дар ҷадвали 1843 мавҷуд буд, муайян мекунанд, ки баъдтар дар ҷадвали 1850 ислоҳ гардид. Ҳангоме ки онҳо ҳамчун як ҷадвал (сатр бар сатр) баррасӣ мешаванд, он гоҳ ҳам таҷрибаи қавми Худо ва ҳам таърихи ниҳонии ҳафт раъдро таҷассум мекунанд, зеро якҷоя онҳо ноумедии аввал, вақти таъхир, Нидои Нимаи Шаб, ва 22 октябри 1844, ва ноумедии бузургро нишон медиҳанд.

Ин ноумедии аввал, Фарёди Нимашаб ва ноумедии бузург аст, ки таърихи пинҳонии ҳафт раъдро ташкил медиҳад. Ин сохтори ҳақиқат аст, зеро ҳақиқат бар он асос ёфтааст, ки ҳарфи аввал ва охири калимаи ибрии «ҳақиқат» ҳамонанд, чунон ки ноумедии аввал ва охири он таърих низ ҳамонанд. Ҳарфи миёна, яъне ҳарфи сенздаҳум, рамзи исён аст, чунон ки онро онҳое намоёндагӣ мекунанд, ки паёми Фарёди Нимашабро рад менамоянд. Ду ҷадвал, вақте бо ҳам оварда мешаванд, ба ҳақиқатҳои дубуввати миллеритҳо, ки бояд аз ҷониби

марди хасубарқалам барқарор карда шаванд, ду шоҳид фароҳам меоранд; вале ҳамчунин он таҷрибаро низ муайян месозанд, ки намунаи таҷрибаи яксаду чилу чаҳор ҳазор мебошад.

Онҳое, ки даъват шуда буданд то байрақ бошанд (як саду чилу чор ҳазор), 18 июли соли 2020 бо нахустин ноумедии худ рӯ ба рӯ шуданд, ва сипас дар моҳи июли соли 2023 ба онҳо паёме аз овозе, ки дар биёбон нидо мекард, расонида шуд. Он овоз онҳоро ба бозгашт даъват мекард.

Маҳз дар ҳамин нукта дар таърихи пинҳони ҳафт раъд исён зоҳир хоҳад шуд, зеро аломати навбатӣ он гоҳ аст, ки марди чорӯби хок ҷавохиротро ҷамъ оварда, онҳоро ба сандуқча меандозад. Он гоҳ онҳо даҳ баробар дурахшонтар медурахшанд. Дар ҳамон нукта Миллер бедор карда шуд. Вақте ки бокираҳо (Миллер) бедор мешаванд, дигар дер шудааст. Барқарорсозии вайронҳои наслҳои бисёр корест, ки ду шоҳид бояд дар он ширкат варзанд. Ин кор ҳоло ба иҷро расонида мешавад.

Чаҳорчӯбаи пешгӯӣхое, ки Вилиям Миллер онҳоро дар рӯёи дарёи Ўлой ва дар бобҳои ҳафтум, ҳаштум ва нӯҳуми китоби Дониёл муаррифӣ кард, аз ду қудрати вайронгари бутпарастӣ ва папизм иборат буд; ва чаҳорчӯба барои Future for America бутпарастӣ (аждаҳо), баъдан папизм (ҳайвон) ва протестантизми муртад (пайғамбари дурӯғин) мебошад. Калиде, ки ҳар ду чаҳорчӯбаро барқарор месозад, навиштаҳои расул Павлус аст. Расул Павлус овози пешгӯёна буд, ки Исроили қадимро бо Исроили рӯҳонӣ пайваст. Пеш аз имон овардани худ, номи Павлус Шоул буд, ки маънояш «интиҳобшуда» ё «пеш гузошташуда» мебошад.

Павлус баргузида (интиҳоб) карда шуд, то расули халқҳо бошад, ва ӯ, аз ҷумла, барои фаҳмиши худ аз Аҳди Қадим интиҳоб гардид. Азбаски ӯ қисми зиёди Аҳди Ҷадидро навишт, дар миёни муаллифони Аҳди Ҷадид ҳеҷ каси дигаре набуд, ки фаҳмиши Аҳди Қадимро ба андозаи Павлус доро бошад. Ё интиҳоб шуда буд, то дар ба халқҳо пешкаш намудани Инҷил роҳбарӣ наояд, аммо ҳамчунин барои он интиҳоб гардид, ки робитаи таърихҳои нубуввати Аҳди Қадимро бо таърихи нубувватие, ки пас аз давраи салиб фаро расид, барқарор созад. Бе шаҳодати Павлус, фаҳмиши нубуввати миллериён ва низ фаҳмиши Future for America тамоман вучуд намедошт. Дар ҳамон таърихе ки дар он Исроили айнӣ ҳамчун қавми баргузидаи Худо талоқ дода шуд, Павлус интиҳоб гардид, то муайян созад, ки он Исроили қадим, гарчанде он вақт аз Худо талоқ дода шуда буд, рамзи таърихи нубуввати Исроили рӯҳонӣ буд. Қоидаҳои зарурии нубувватӣ барои ҳаракатҳои фариштаи якум ва сеюм асосан бар навиштаҳои расул Павлус бино ёфтаанд.

Бинобар ин, мо баъзе аз усулҳои нубувватиро, ки Павлус муайян кардааст ва ба паёми миллериён таъсир расонид, баррасӣ хоҳем кард; паёме ки дар чорчӯбаи ду қувваи вайронгар қарор дода шуда буд, ва бо ин амал ҳамчунин баррасӣ хоҳем намуд, ки он усулҳо ба чорчӯбаи се қувваи вайронгар чӣ гуна таъсир мерасонанд.

Зеро намехоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки ҳамаи падарони мо зери абр буданд, ва ҳама аз миёни баҳр гузаштанд; ва ҳама дар абр ва дар баҳр барои Мусо таъмид ёфтанд; ва ҳама як таоми рӯҳониро хӯрданд; ва ҳама як нӯшокии рӯҳониро

нӯшиданд, зеро ки аз он Сахраи рӯхонӣ менӯшиданд, ки онҳоро пайравӣ мекард; ва он Сахра Масеҳ буд. Аммо аз бисёре аз онҳо Худо розӣ набуд, зеро ки онҳо дар биёбон ҳалок гардиданд. Ва ин чизҳо барои мо намунаҳо шуданд, то мо ба чизҳои бад тамаъ накунем, чунон ки онҳо низ тамаъ карданд. Ва бутпараст мабошед, чунон ки баъзе аз онҳо буданд; чунон ки навишта шудааст: «Қавм барои ҳӯрдану нӯшидан нишастанд, ва бархостанд, то бозӣ кунанд». Ва зино накунем, чунон ки баъзе аз онҳо карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор фуру афтоданд. Ва Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзе аз онҳо низ озмуданд, ва аз морон ҳалок шуданд. Ва шикоят накунед, чунон ки баъзе аз онҳо низ шикоят карданд, ва аз ҷониби ҳалоккунанда набуд гардиданд. Ва ҳамаи ин чизҳо бар онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуданд; ва барои панд додани мо навишта шудаанд, ки бар мо поёнҳои ҷаҳон расидааст. 1 Қўринтиён 10:1–10.

Дар даҳ ояти кӯтоҳ, Павлус нишон медиҳад, ки маросими таъмид дар убури Баҳри Сурх ба таври рамзӣ пешнамоӣ шуда буд, ки Он Санг, ки Исроили қадимро ҳамроҳӣ мекард, «Санги рӯхонӣ» буд, ва он Масеҳ буд. Ӯ нишон медиҳад, ки Исроили қадим барои онҳое ки дар рӯзҳои охир зиндагӣ мекунанд, намуна буд. Ин порча хушдор аст, ва ин порча нуктаи баҳс миёни онҳое мебошад, ки ҳақиқатро устувор нигоҳ медоранд, ва онҳое ки ба ҳақиқат муқобилат мекунанд. Илоҳиётшиносони адвентист таълим медиҳанд, ки Павлус фақат нишон медод, ки таърихҳои Исроили қадим дарсҳои ахлоқиро тачассум мекарданд, ки бояд аз ҷониби онҳое ки дар рӯзҳои охир зиндагӣ мекунанд, фаҳмида шаванд, аммо онҳо пофишорӣ мекунанд, ки Павлус нишон намедод, ки таърихҳои Исроили воқеъ дар асл мебоист аз ҷониби Исроили рӯхонӣ такрор шаванд. Хоҳар Уайт бисёр вақт ин порчаро истифода мебарад, то айнан ҳамон чизеро, ки Павлус дар назар дошт, тасдиқ намояд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим барои замони худ камтар аз он суҳан гуфтанд, ки барои замони мо, ба тавре ки нубуввати онҳо барои мо дар амал аст. “Вале ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо рӯй дод; ва барои панду насиҳати мо навишта шудааст, ки бар мо охирҳои ҷаҳон омадааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На барои худ, балки барои мо онҳо дар бораи он чизҳо хизмат мекарданд, ки акнун ба шумо аз ҷониби онҳое эълон шудааст, ки ба шумо Инчилро ба воситаи Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда мавъиза кардаанд; чизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар андозанд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои ҳудро барои ҳамин насли охирин чамъ оварда, якҷо бастааст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва муомилоти ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо такрор шудаанд ва такрор мешаванд». *Selected Messages, book 3, 338, 339.*

«Рӯйдодҳои бузург ва муомилоти ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар калисо такрор шудаанд ва такрор мешаванд», — чунин аст ҳулосаи хоҳар Уайт аз маънои суҳанони Павлус дар он оятҳо. Дар кӯшиши суғардондани муайянкунии Павлус, ки Исроили қадим ба таври рамзӣ таърихи Исроили воқеиро тасвир мекунад, Шайтон бар зидди ин усули нубувватӣ ду ҳамлаи асосиро пеш овардааст. Аввалӣ, ки ман аллакай ёдовар шуда будам, ин иддаост, ки Павлус фақат нишон медод, ки он таърихҳо дарсҳои ахлоқиро ифода мекарданд. Он таълими дурӯғин нимҳақиқат аст, ва нимҳақиқат умуман ҳақиқат нест. Рост аст, ки дарсҳои ахлоқие, ки мумкин аст аз таърихи Исроили қадим бароварда шаванд,

барои манфиати онҳое ҳастанд, ки дар рӯзҳои охир зиндагӣ мекунанд; аммо вақте ки аз ин барои инкор кардани он истифода мешавад, ки он таърихҳо ҳамчунин тасвири рӯйдодҳои мебошанд, ки такрор ҳоҳанд шуд, он ба нимҳақиқате табдил меёбад, ки барои инкор кардани ҳақиқат тарҳрезӣ шудааст.

«Акнун баракат ё лаънат дар пеши қавми Худост — баракат, агар онҳо аз ҷаҳон берун оянд ва чудо бошанд, ва дар роҳи итоати фурутанона қадам зананд; ва лаънат, агар онҳо бо бутпарастон муттаҳид шаванд, ки даъвоҳои олии осмонро поймол мекунанд. Гуноҳҳо ва шароратҳои Исроили исёнгар сабт шудаанд, ва ин манзара ҳамчун огоҳӣ пеши назари мо гузошта шудааст, то ки агар мо намунаи таҷовузи онҳоро тақлид кунем ва аз Худо дур шавем, мо низ ба ҳамон яқин сукут хоҳем кард, чунон ки онҳо карданд. “Акнун ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун ибрат рӯй доданд; ва онҳо барои насихати мо навишта шудаанд, ки бар мо охириҳои ҷаҳон расидааст.”» Testimonies, ҷилди 1, 609.

Як ҳақиқат набояд барои инкори ҳақиқати дигар истифода шавад, зеро ҳар гоҳ чунин шавад, ҳақиқати Худоро ба дурӯғ табдил медиҳад.

«Як гуфтаи Начотдиҳанда набояд барои аз байн бурдани гуфтаи дигаре ба кор бурда шавад». «Муборизаи Бузург», 371.

Таълиме, ки таърихи Исроили қадимро танҳо намунаҳои ахлоқӣ мешуморад, бисёр вақт аз ҷониби илоҳиётшиносони Адвентист барои вайрон сохтани Каломи нубувватии Худо истифода мешавад, ва он яке аз он нимҳақиқатҳост, ки дар табақи афсонаҳо ворид карда шудааст, то қавми Худоро фиреб диҳанд ва онҳоро водор созанд, ки дурӯғро қабул кунанд; ва он дурӯғе, ки онҳо қабул мекунанд, дар навиштаҳои расули Павлус муайян шудааст.

Ҳучуми асосии дигаре бар зидди принсипе, ки таърихи Исроили қадим таърихи Исроили муосирро тасвир мекунад, аз ҷониби йезуитҳо дар ҷараёни таърихи зидди Ислохот ихтироъ карда шуд, ва он аз пазируфтани ин ақида иборат аст, ки таърихи Исроили қадим такрор мешавад. Дурӯғи йезуитӣ дар он аст, ки таърих ба таври айнӣ такрор мешавад, на ба таври рӯҳонӣ. Ин дурӯғ ҳамчун василаи ихтироъ карда шуд, то фаҳмиши он ки папаи Рум зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас аст, пешгирӣ гардад; зеро ин таълим ба ҳақиқат розигӣ медиҳад, ки дар рӯзҳои охир зиддимасеҳе ҳаст, аммо баҳс мекунад, ки зиддимасеҳ бо қудрати айнӣ, на бо қудрати рӯҳонӣ, муаррифӣ мешавад. Пас, фоҳишае, ки дар Ваҳй боби ҳабдаҳ зикр шудааст ва бар пешониаш «сирри Бобил» навишта шудааст, бояд фоҳишае бошад, ки дар замини айнӣи Бобил, ки имрӯз Ироқ аст, бармехезад.

«Онҳое ки дар фаҳмиши калом сардаргум мешаванд ва маънои зиддимасеҳро намебинанд, яқинан худро ба ҷониби зиддимасеҳ хоҳанд гузошт». Kress Collection, 105.

Папа шахси воқеӣ аст, ки қудрати воқеиро (калисои католикӣ) намояндагӣ мекунад, аммо ӯ ва созмони вай ба таври нубувватӣ ба воситаи Бобили воқеӣ муайян гардидаанд ва танҳо ҳамон вақт дуруст шинохта шуда метавонанд, ки мавзӯи зиддимасеҳ ҳамчун иҷрошавии рӯҳонии як намунаи воқеӣ баён карда шавад. Павлус нишон дод, ки Исроили воқеӣ Исроили рӯҳониро тасвир менамояд, аммо ин ҳақиқати нави нубувватӣ набуд, ки ӯ онро пешниҳод кардааст, зеро фаҳмиши ӯ умуман бар Аҳди Қадим асос ёфта буд, ва шаҳодати ӯ маҳз бар он

чо устувор аст.

Ҳамин тавр Худованд, Подшоҳи Исроил, ва Начотдихандаи ӯ, Худованди лашкарҳо, мегӯяд: Ман аввалин ҳастам, ва Ман охирин ҳастам; ва ғайр аз Ман Худое нест. Ва кист, ки мисли Ман бихонад, ва онро эълон кунад, ва барои Ман ба тартиб дарорад, аз он замоне ки Ман қавми қадимро барпо намудам? Ва чизҳое, ки меоянд ва ба амал хоҳанд омад, бигзор ба онҳо нишон диҳанд. Натарсед, ва ҳаросон мабошед: оё Ман аз ҳамон вақт ба ту нагуфтаам ва эълон накардаам? Шумо худ шоҳидони Ман ҳастед. Оё ғайр аз Ман Худое ҳаст? Оре, Худое нест; Ман ҳеч каси дигарро намениносам. Ишаё 44:6–8.

Мо бояд шоҳидони Масеҳ бошем, чунон ки Павлус буд, ки Алфа ва Омега на танҳо Исроили қадим, балки ҳамаи мардумони қадими Китоби Муқаддасро низ ҳамчун рамзҳо таъин кардааст, то «он чиро, ки ба вукӯъ хоҳад пайваست», ба онҳое нишон диҳанд, ки дар айёми охир зиндагӣ мекунанд. Павлус донандаи мумтози Аҳди Қадим буд, ва ӯ барҳезонда шуд, то пайванди нубуввати васлкунанда байни давраи Исроили айнӣ ва рӯҳонӣ бошад. Маҳз навиштаҳои ӯ буданд, ки онҳое, ки афзоиши донишро дар замони поён дар соли 1798, ва ҳамчунин дар соли 1989, дарк карданд, роҳнамоӣ намуданд.

Бобили қадимаи айнӣ, фарзандони қадимаи шарқ, Мисри қадим, Юнони қадим ва империяи қадимаи Модию Форс рамзҳои қудратҳои рӯҳонӣ дар охири ҷаҳон мебошанд. Рамзҳои қадима ҳамон воқеияти аинианд, ки пеш меоянд ва он рӯҳониеро, ки баъд меояд, намояндагӣ мекунанд. Павлус ҳатто то он ҷо меравад, ки Одами айниро рамзи Одами рӯҳонӣ (ки Масеҳ аст) мешиносонад.

Ва чунин навишта шудааст: «Одами аввал — Одам — ҷони зинда гардид; Одами охирин рӯҳи ҳаётбахш гардид». Аммо аввал он чи рӯҳонӣ аст, нест, балки он чи табиӣ аст; ва баъд аз он — он чи рӯҳонӣ аст. Одами аввал аз замин аст, хокӣ; Одами дуюм Худовандест аз осмон. Чунон ки хокӣ аст, ҳамчунин онҳое низ, ки хокӣ ҳастанд; ва чунон ки осмонӣ аст, ҳамчунин онҳое низ, ки осмонӣ ҳастанд. Ва чунон ки мо сурати он хокиро бардоштем, ҳамон тавр сурати он осмониро низ хоҳем бардошт. 1 Қўринтиён 15:45–49.

Дар бораи Одами аввалин ва Одами охирин Павлус баъзе дарсҳои бисёр амиқро таълим медиҳад, вале мо фақат ҳамон принципери муайян менамоем, ки ӯ дар ин порча хеле равшан баён мекунад, вақте мегӯяд: «он чи рӯҳонӣ аст, аввал набуд, балки он чи табиӣ аст; ва баъд аз он он чи рӯҳонӣ аст». Маънои зоҳирӣ, ки Павлус онро дар ин ҷо «табиӣ» меномад, аввал аст, ва рӯҳонӣ охири аст. Исроили зоҳирӣ аввал буд, ва табиӣ буд, ва Исроили рӯҳонӣ «баъд аз он» меояд.

Бобили аслӣ пеш аз Бобили рӯҳонӣ меояд. Нуқтаи муҳими навбатӣ, ки дар навиштаҳои Павлус таъкид шудааст, ҳамон нуқтаест дар таърих, ки дар он гузариш аз маънои аслӣ ба маънои рӯҳонӣ бояд татбиқ гардад. Ин ҳамон давраи салиб аст, ки дар он тағйири нубувватӣ аз аслӣ ба рӯҳонӣ муайян карда мешавад.

Зеро ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Масеҳ Исо фарзандони Худо ҳастед. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, Масеҳро дар бар кардаед. Дар он ҷо на яҳудӣ ҳасту на юнонӣ, на ғулом ҳасту на озод, на мард ҳасту на зан; зеро ҳамаи шумо дар Масеҳ Исо як ҳастед. Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ҳастед ва мувофиқи ваъда ворисонед. Ғалотиён 3:26–29.

Муҳим нест, ки ҳуқуқи таваллуди шумо чӣ бошад; агар ва чун Масеҳро қабул кунед, он гоҳ шумо насли Иброҳим мегардед. Шумо Исроили ҷисмонӣ нестед; шумо Исроили рӯҳонӣ ҳастед. Гузариш аз ҷисмонӣ ба рӯҳонӣ салиб буд. Павлус инсониятро ба ду гурӯҳ ҷудо мекунад. Ҳар гурӯҳ аҳди худро дорад, ҳар яке аз авлоди Иброҳим аст. Ҳар яке шаҳре дорад, ки хонавода ва аҳди онҳоро намоёндагӣ мекунад. Ҳар яке ё писари Одами ҷисмонӣ аст ё Одами рӯҳонӣ.

Зеро навишта шудааст, ки Иброҳим ду писар дошт: яке аз каниз, ва дигаре аз зани озод. Лекин он ки аз каниз буд, мувофиқи ҷисм таваллуд ёфт; аммо он ки аз зани озод буд, ба воситаи ваъда. Ин чизҳо рамзӣ ҳастанд, зеро инҳо ду аҳданд: яке аз кӯҳи Сино, ки ба ғуломӣ мезояд, ва он Ҳочар аст. Зеро ин Ҳочар кӯҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Ерусалиме ки ҳоло ҳаст, мувофиқат мекунад, ва бо фарзандони худ дар ғуломӣ аст. Аммо Ерусалиме ки болотар аст, озод аст, ва ӯ модари ҳамаи мост. Зеро навишта шудааст: «Шод бош, эй нозое, ки намезой; ба овоз о ва нидо кун, эй ту ки дарди зоиш намекашӣ; зеро фарзандони зани танҳо бисёртаранд аз он ки шавҳар дорад». Акнун мо, эй бародарон, мисли Исҳоқ фарзандони ваъдаем. Аммо ҷунон ки он замон он ки мувофиқи ҷисм таваллуд ёфта буд, онеро ки мувофиқи Рӯҳ таваллуд ёфта буд, таъкиб мекард, ҳамин тавр ҳоло низ. Бо вучуди ин, Навишта чӣ мегӯяд? «Каниз ва писари ӯро берун кун, зеро писари каниз бо писари зани озод ворис нахоҳад шуд». Пас, эй бародарон, мо фарзандони каниз нестем, балки фарзандони зани озод ҳастем. Ғалотиён 4:22–30.

Дар давраи салиб, он чи қадим ва айнан буд, ба рамзҳои рӯҳонии замони муосир табдил ёфт. Расул Павлус ин ҳақиқи муҳими нубувватираван сохт, ки ба Вилиям Миллер имкон дод ҷаҳорҷӯби ду қудрати вайронкунандаеро барқарор намояд, ки ҳамаи ҳулосаҳои нубувватии худро бар он асос гузошт. Ҳамон амале, ки аз ҷониби расул Павлус анҷом дода шуд, ҳамон чизест, ки се қудрати вайронкунандаеро муайян месозад, ки ҷаҳорҷӯби ҳамаи ҳулосаҳои нубувватии Future for America мебошад.

Ҷаҳорҷӯби фаҳмиши Миллер дар бораи афзоиши дониш, ки бо рӯъёи дарёи Ўлой дар бобҳои ҳафтум, ҳаштум ва нуҳум тасвир шудааст, бар асоси кашфи ӯ бино ёфта буд, ки «доимӣ» дар китоби Дониёл рамзи Руми бутпараст мебошад. Ё ин кашфро дар номаи дуёми Павлус ба Таслўникиён ба даст овард. Ин фаҳмиш ҳақиқати асосиест, ки дар иртибот бо «дурӯғи» нубувватӣ муайян шудааст ва боис мегардад, ки дар рӯзҳои охир бар Адвентистони рӯзи ҳафтум гумроҳии қавӣ нозил гардад.

Мо дар мақолаи навбатӣ омӯзиши худро дар бораи афзоиши дониш, ки бо рӯъёи дарёи Улай муаррифӣ шудааст, идома хоҳем дод, бо баррасии он чи ки Миллер дар номаи Павлус дарк карда буд.

«Он ки зери зоҳирро мебинад ва дилҳои ҳамаи одамонро меҳонад, дар бораи онҳое ки нури бузург ёфтаанд, чунин мегӯяд: “Онҳо аз сабаби ҳолати ахлоқӣ ва рӯҳонии худ ранҷур ва ба ҳайрат наомадаанд.” Оре, онҳо роҳҳои худро баргузидаанд, ва чонашон аз зиштиҳои худ лаззат мебарад. “Ман низ гумроҳҳои онҳоро ихтиёр хоҳам кард, ва он чиро ки аз он метарсанд, бар сари онҳо хоҳам овард; зеро ҳангоме ки Ман хондам, ҳеҷ кас ҷавоб надод; ҳангоме ки суҳан гуфтам, онҳо нашониданд; балки дар пеши ҷашмони Ман бадӣ карданд, ва он чиро баргузиданд, ки Ман аз он хушнуд набудам.” “Худо бар онҳо гумроҳии қавӣ хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд,” зеро “муҳаббати ростиро барои наҷот ёфтан напазируфтанд,” “балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд.” Ишаъё 66:3, 4; 2 Таслӯникиён 2:11, 10, 12.

«Устои осмонӣ пурсид: “Қадам фиреби қавитаре метавонад ақдро гумроҳ созад, аз вонамуд кардани он ки шумо бар таҳкурсии дуруст бино мекунед ва Худо қорҳои шуморо мепазирад, дар ҳоле ки дар асл шумо бисёр чизҳоро мувофиқи сиёсати дунявӣ анҷом медиҳед ва бар зидди Яҳува гуноҳ мекунед? Оҳ, ин фиреби бузург, ин гумроҳии дилфиреб аст, ки зеҳнҳоро тасарруф мекунад, вақте ки одамон, ки як вақт ҳақиқатро шинохта буданд, шакли худотарсиро ба ҷойи рӯҳ ва қудрати он иштибоҳ мегиранд; вақте ки онҳо гумон мекунанд, ки сарватманданд ва аз молу мулк афзудаанд ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надоранд, дар сурате ки дар воқеъ ба ҳама чиз муҳтоҷанд.”» Шаҳодатҳо, ҷилди 8, 249, 250.